כי פליגי חזקיה ור' יוחנן בקופה בדוקה מר סבר הא בדקה ומר סבר אימור עם סילוק ידו נפל והא דומיא דאשה קתני ואשה בדוקה היא כיון דשכיחי בה דמים כשאינה בדוקה דמיא ואיבעית אימא כי מודו שמאי והלל בקופה שאינה מכוסה כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן בקופה מכוסה, מכוסה היכי נפל? כגון שתשמישה ע"י כסוי, והא דומיא דאשה קתני ואשה מכוסה היא כיון דשכיחי בה דמים כשאין מכוסה דמיא ואיבעית אימא כי מודו שמאי והלל בזוית קופה, כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן בזוית בית, והא קופה קאמר ה"ק: קופה שנשתמשו בה טהרות בזוית בית זו וטלטלוה בזוית אחרת ונמצא שרץ בזוית אחרת חזקיה סבר לא מחזקינן טומאה ממקום למקום ורבי יוחנן סבר מחזקינן ומי מחזקינן והתנן נגע באחד בלילה ואינו יודע אם חי אם מת ולמחר השכים ומצאו מת ר"מ מטהר וחכמים מטמאין שכל הטמאות כשעת מציאתן ותני עלה כשעת מציאתן ובמקום מציאתן וכי תימא הני מילי לשרוף אבל לתלות תלינן ומי תלינן והתנן מחט שנמצאת מלאה חלודה או שבורה טהורה שכל הטמאות כשעת מציאתן ואמאי לימא האי מעיקרא מחט מעלייתא היא והשתא הוא דהעלה חלודה ועוד התנן מצא שרץ שרוף על גבי הזיתים וכן מטלית *המהוהה טהור שכל הטמאות כשעת מציאתן וכי תימא כשעת מציאתן בין לקולא בין לחומרא ובמקום מציאתן אבל שלא במקום מציאתן משרף לא שרפינן מתלא תלינן *והתניא ככר ע"ג הדף ומדף טמא מונח תחתיו אע"פ שאם נפלה א"א אלא א"כ נגעה טהורה שאני אומר אדם טהור נכנס לשם ונטלה, עד שיאמר ברי לי שלא נכנס אדם שם וא"ר אלעזר לא נצרכה אלא למקום מדרון והתם כדקתני טעמא

*) תוספתא דטהרות (דף השמא פ"ה) ס"ד

שאני

והא דומיא דאשה קתני · בההיא דהלל ושמאי דקתני מה הפרש בין זו לזו: ואשה בדוקה היא · מקודם לכן דהא כל שחרית וערבית היא בודקת אפ"ה טהרות דקופה טמאות וקפיא אחזקיה: כשאינה בדוקה דמיא · וקופה נמי בשאינה בדוקה עסקינן: ואיבעית אימא · הא והא בבדוקה אלא דשמאי והלל בשאינה מכוסה ופיה מלמעלה הלכך איכא למימר עם סילוק ידיו נפלו, וחזקיה במכוסה מש"ה מטהר: מכוסה · בתמיה היכי נפל האי שרץ והיכי אשתכח בה השתא: שתשמישה ע"י כסוי · כשהוא רוצה להכניס לתוכה ולהוציא מתוכה מגלה ומכסה אותה הלכך חזקיה סבר כל זמן שהטהרות בתוכה נזהר בה וכסה והשתא לאחר שכילו ממנה הסיח דעתו משמירתה ולא נזהר לכסותה ונפל ור' יוחנן סבר חיישינן שמא כשגילה להשתמש בה בעוד שהטהרות בתוכה נפל: מכוסה היא · דלא נפיל בה דם מעלמא וקופה דכוותה במכוסה עסקי' ואפ"ה טמאה וקפיא אחזקיה: בזוית בית · כדמפרש ואזיל שטלטלה לקופה בזוית אחרת לאחר שכילו טהרות ממנה: ממקום למקום · דלא אמרינן מאידך זוית הוה בה שרץ עם הטהרות אלא אמרינן לאחר שהביאה כאן נפל בה: ובמקום מציאתן · אם מצאו שחרית מת באותו מקום שנגע בו בלילה טמא אבל מצאו במקום אחר מת טהור ולא אמרינן כי היכי דהכא מת התם נמי הוה מת במקומו הראשון: לשרוף · דלא מחזקינן טומאה ודאית ממקום למקום לשרוף עליה תרומה: אבל מתלא תלינן · דהרי משמע במקום מציאתן הוא דחכמים מטמאין טומאה ודאי אבל שלא במקום מציאתן טומאתן הוה ספק ור' יוחנן נמי לתלות קאמר: חלודה · רדולי"א: או שבורה · (א) ע"ג טהרות ומכיר בה שהיא טמאה: טהורה מלטמא · טהרות שנמצאת עליהן ולא אמרינן שלמה נפלה עליהם וטמאתם ואח"כ נשברה אלא אמרינן שבורה או חלודה כאשר (ב) הימצאה נפלה עליהם אלמא כל הטמאות כשעת מציאתן מחזקי' להו ואפי' תלייה ליכא דקתני טהורה וקס"ד דה"ה נמי למקום מציאתן דמחזקינן להו בטומאה ולא מספקינן להו במקום אחר אפילו לתלות וקשיא לר' יוחנן: נמצא שרוף · השרץ: מטלית · טלית של זב היתה: *) (המהוהה) · הבלויה מצאה בלויה ע"ג זיתים: טהורים · מלטמא הזיתים דלא אמרינן הכי נפלה עלייהו לאחר שבלתה וטהרה מטומאתה אלמא לא מחזקינן טומאה משעה לשעה אפי' לתלות דקתני טהורה וה"ה ממקום למקום: וכי תימא לא דמי · דהכא משום הכי טהור משום דשעת מציאתה ומקום מציאתה בטהרה הוא דבתר שעת מציאתן אזלינן בין לקולא בין לחומרא בין לקולא כי הכא גבי מחט ומטלית לאחזוקי בטהרה ודאי בין לחומרא כגון נגע באחד בלילה לאחזוקי בטומאה ודאית: ושלא במקום מציאתן · דליכא רגלים לדבר טולי האי משרף לא שרפינן מתלא תלינן: הדף · קרש מונח על גבי יתדות בכותל: ומדף טמא · בגד טמא מונח תחת הדף בקרקע בת"כ קרי מדף לטלית של זב ומדף לשון טומאה קלה היא כדלקמן וס"ד השתא שהוא טלית של זב דטמא מדאורייתא ומיהו טומאתו קלה משל מדרס דלא הוי אב הטומאה לטמא אדם וכלים ובא ומצא את הככר ע"ג הקרקע מן הבגד והלאה: ונפלה · ולא נפלה על גבי המדף שנפלה מעל הדף והגיעה לארץ: לא נצרכה · האי שאני אומר: אלא למקום מדרון · שאע"פ שהדף שהככר עליה מקום מדרון וראויה הככר ליפול ואם נפלה נגעה בבגד אפילו הכי טהורה שאני אומר כו' אלמא לא מחזקינן טומאה ממקום למקום דנימא מעל הדף נפל ונתגלגל לכאן:

*) [נ"ל כמהוהה]

שאני

כי פליגי חזקיה ור' יוחנן בקופה בדוקה · וא"ת דבנגע באחד בלילה אמרו חכמים אם ראוהו חי מבערב טהור שספק טומאה ברה"ר ספק טהור משמע דברה"י אפילו ראוהו חי טמא, והשתא הך קופה היכי דמיא אי ברה"ר מאי טעמא דרבי יוחנן דמטמא ואי ברה"י מ"ט דחזקיה דמטהר? וי"ל דברה"י איירי וחזקיה יפרש הברייתא דבראוהו חי מבערב טהור אפילו ברה"י, וספק טומאה ברה"ר טהור דקאמר היינו דהוי כאילו הוא ספק טומאה ברה"ר כיון שהיא בדוקה תחלה, ואגב דברישא נקט האי לישנא במילתיה דר"מ היכא דלא ראוהו חי מבערב מתחלה דקתני בתוספתא ר"מ מטהר ברה"ר נקט נמי במילתייהו דחכמים בסיפא רה"ר: והא אשה מכוסה היא · פי' רש"י דלא נפל בה דם מעלמא, וקשה דכ"ש שהיא טמאה דאין לתלות בדם אחר אלא בא מגופה לכך י"ל מכוסה היא שהמקום סתום וכשהדם יוצא נפתח והיה לה להרגיש, וא"ת והא בקופה בדוקה פליגי דאי לאו הכי מאי מועיל כשהיא מכוסה, וא"כ מאי פריך והא אשה מכוסה מאי מועיל כסוי כיון דלאו כבדוקה דמיא? וי"ל שרוצה ליישב אפי' אי חשיב לה כבדוקה: שכל הטמאות כשעת מציאתן · לעיל (א) פי' דהיינו דוקא לקדשים, והא דמחט שנמצאת מלאה חלודה דטהורה דכל הטמאות כשעת מציאתן אפילו להקל, לאו משום דהוי כשעת מציאתן דאורייתא אלא משום דמוקי הטהרות אחזקייהו וא"ת מאי פריך מככר הנתונה על גבי דף, דלמא בככר של חולין איירי? וי"ל דאפילו בחולין לא היה לנו לעשות כל כך לתלות באדם טהור שהנפילה נראית יותר והיה לנו לטמא ממקום למקום כיון דלא אפשר ליפול אלא אם כן נגע אי בשום מקום אנו מחמירין אפילו בקדשים: ומי תלינן והא תנן כו' · וא"ת ויש לתרץ משום דחולין בתר שעת מציאתה גמרי אפילו ממקום למקום לתלות לכך מחט שנמצאת מלאה חלודה טהורה לגמרי, וא"נ דמצינן למימר דהיינו דקאמר וכ"ת כשעת מציאתן לגמרי בין לקולא בין לחומרא מ"מ מאי ס"ד דמקשה כל כך בטומאה לתלות אפי' ממקום למקום [ע"כ לא מקשה טעם גמור דדוקא בקדשים הוא ומשום חומרא] א"כ במחט לא היה לו לטהר לגמרי משום שעת מציאתה אלא הוה ליה למימר הספק הוא דעלתה חלודה: ככר הנתונה על גבי דף · וא"ת שאני התם שאין בו דעת לישאל כדאמר בסמוך וי"ל דפריך אי בשום מקום אנו מחמירין ממקום למקום, אפילו בקדשים, לא היה לנו לעשות ספק ולתלות באדם טהור, דיותר יש לתלות בנפילה: שאני אומר אדם טהור · וא"ת דהכא תלינן באדם טהור ובפ"ק דחולין (דף ט:) גבי לגוחית שהגיחה מכוסה ובא ומצאה מגולה תלינן באדם טמא וכן פ"ק דפסחים (דף י:) גבי קורדום ותירץ ר"ת דגבי כלים הנמצאין דווקא גזרינן טומאה משום דאית להו טהרה במקוה וליכא פסידא אבל באוכלין דאיכא פסידא דלית להו טהרה במקוה לא החמירו אף נמי הכא מוכחא מילתא דאדם טהור הסירה בכוונה כדי שלא תפול על מדף טמא אבל בעלמא טמאין בין באוכלין בין בכלים דליכא למימר אדם בכוונה עשה לתקנתא:

ג) הבא נמי נימא עורב אתא ושדא · אף על גב דאדם שנכנס בקופה יש בו דעת לישאל מכל מקום פריך כיון דעל ידי תליית אדם טהור אין אנו חושבו ספק אף על גב שהנפילה נראה יותר, אם כן הרבה מצוי הוא שאדם טהור בא לשם הכא נמי נימא אתא עורב ושדא ולא הוי ספק: לא נצרכה אלא למקום מדרון · פירוש כשהמדף במקום מדרון ואפילו נפל הככר על גבי מדף לא נטמא לשם אבל אם המדף בקרקע שוה' פשיטא דטהור:

א) גריס מכילתין ד"ס מעל"ע · ב) ל"י כ"י ג) דבור זה שייך לע"ב

ואיבעית

ט א ב ג ד מיי' פי"ז מהלכות שאר אבות הטומאות הלכה ב :

י ה מיי' שם פי"ח הלכ"ד:

ז"ל רמיא

יא ו מיי' שם ופט"ו הלכה ו והלכה י :

יב ז מיי' שם פי"ח הלכ' ב :

יג ח ט מיי' שם פט"ו הלכה י :

יד י כ מיי' פט"ו שם הלכה ו :

עירובין לה: טהרות פ"ה מ"ז

טהרות פ"ג מ"ה

שם פ"ט מ"ט [לקמן ס"ו] [נ"ל המהוהה מלשון הוהו וכהו ר"ל דבר שאין בו ממש עי"ש פכ"ד דכלים משנה י"ו בשם מפרש ובערוך ערך מהה פי' עוד בשם ר"ח בגד שמתרך מן הלש ונאמר בקורי עכבים וע"ש פ"ט טהרות במשנה דהכא ודע דכן לקמן ט' איתא כמהוהא]

◆

תוספי הרא"ש

ראשה בדוקה וחזי כראות חי הוא כיון דשכיחי בה דמים לאו בדוקה היא כדאמרינן לעיל בשמעתין · ועוד אפי' בראוהו חי מטמאינן ברשות היחיד לכל דברי' וי"ל דהך דכל הטמאות כשעת מציאתן הוי כמו מעת לעת דדוקא לקדשים או לתרומה למאן דאית ליה וכן פלוגתא דחזקיה ור' יוחנן דמייתי' עלה הא דהלל דשמאי וכן המדלה עשרה [דליים מים] שצריך לאותן מים להדחת בשר קדשים או לבשל או ללוש מנחות וכמ"ד חולין שנעשו על טהרת הקדש כקדש דמו · וכי תימא אכתי תקשי מאי שנא הכא דשרפינן ומעת לעת דוקא לתלות · וי"ל דמשום פריה ורביה לא רצו להחמיר לשרוף · וכן שמאי אע"ג דאית ליה כשעת מציאתן מדמקשה ליה הלל מקופה מטהר לגמרי בנשעת לעת משום בטול פריה ורביה וכ"ת היכי מקילין לתלות היכא דאיכא למת לי טומאה מטעם שעת מציאתן והא שעת מציאתן דאורייתא הוא תרע דהולין בו בין להקל בין להחמיר י"ל דהא דאמר והא דאמרינן בשעת מציאתן אפי' להקל גבי מחט ושרץ שרוף לאו משום דשעת מציאתן דאורייתא' אלא משום דמוקמינן טהרות אחזקתן : ותני עלה בשעת מציאתן ובמקום מציאתן · תמיה לי מאי קא פריך שאני הכא דרגלים לדבר דכיון שלא מצאו במקומו שזה היה במקום שנגע בו והא לוה המקום ומת שם ושמא משמע ליה דדוקא ובמקום מציאתן אפי' ידוע שעל ידי אדם או ד"א ניטלטל והבא לכאן : (נכתב על הגליון) דמוהוה · פר"ח בגון טלית שנשרפה משני צדדיה ונשארה כגון קורי עכביש (ע"כ) והתנן ככר כו' · הא לפי מאי דפרישית בשעת מציאתן היינו דוקא לקדשים או לתרומה מאי פריך דלמא הכא מיירי בככר של חולין וי"ל מ"ם דייק שפיר מדמטהרינן הכא אפי' במקום מדרון שהיה ראוי להחמיר ש"מ

יתא שם שרץ במקום שמשתמש : המדלה עשרה דלאים · תימה דשבק מתני' ומייתי ברייתא דיש משנה כיוצא בה בפרק [ד' מ ד] דמסכת טהרות המטלא עשרה דלאין תמצא באחד מהן הוא טמא וכולן טהורין · וי"ל דהתם לא קתני בזה אחר זה ומיירי במדלה עשרה דליין בבת אחת וקמ"ל דלא חיישינן שמא נגעו שאר דלאין בשרץ ונטמאו משום דהוי ספק טומאה צפה על פני המים ואפי' ברשות היחיד טהור כברייתא בטומאה ובגוד ואותך מתני' לא שייך למימר ר' ינאי למילתיה אע"ג דבמטלא י' בלים מבור של יין דלא קתני התם מים · ולא קתני נמי הדרלה כדקתני בברייתא ולא חיישינן שמא היה השרץ בבלי ראשון ולהך שנויא קשה למה נקט י' דליים אפילו בדלי אחת הוה מצי לאשמועינן דלא חיישינן א) שמא היה השרץ בבור ונטמא היין ג) כי פליגי חזקיה ור' יוחנן בקופה בדוקה' קשה אי ברשות הרבים מאי טעמא דרבי יוחנן דמטמא ואי ברשות היחיד מאי טעמא דחזקיה דמטהר הא תניא גבי נגע באחד בלילה דמודים חכמים בראוהו חי מבערב דטהור מפני שזה ספק רשות הרבים משמע הא רשות היחיד טמא וי"ל דהיינו טעמא דחזקיה דמטהר אפילו ברשות היחיד בקופה בדוקה משום דאיכא נמי למיתלי אם איתא דהוה שרץ מעיקרא הוה חזי ליה וסידו טעם גמור לא הוי לטהר בשאינה בדוקה מהאי טעמא : ואשה מכוסה היא · פרש"י ולא נפיל דמים מעלמא וקשה דכ"ש דאמרינן מגופה אתא וי"ל דמכוסה היא שהמקור סתום ובית החיצון כמכוסה דמי שאין רגיל ליכנס בו דם מן המקור אם לא שתרגיש : וחכמים מטמאין שכל הטמאות בשעת מציאתן וא"ת מאי שנא מעת לעת שבנדה דלא אמרינן כל הטמאות בשעת מציאתן כמו שעתה נמצא הדם בבית החיצון גם קודם לכן היה בבית החיצון אם היתה בודקת עצמה ותטמא אפי' חולין ואפי' לשרוף כדמטמאינן הכא · וכי תימא משום

דאשה

דבעלמא לא מחזקי טומאה ממקום למקום אפילו בקדשים וא"ת אכתי מאי קשיא ליה הא' דמטהרי' הכא היינו משום שאין בו דעת לישאל כדמסקינן וי"ל דלכולהו לישני דאוקימנא פלוגתייהו בשאינה בדוקה מטמא ר' יוחנן אפי' ברשות הרבים תדע מדפריך (לג"ב) מכל הטומאות בשעת מציאתן ותני עלה ובמקום מציאתן הא שלא במקום מציאתן לא · ומאי קושיא דלמא משום דאיירי ברשות הרבים כדקתני בתוספתא מוקי לה דוקא במקום מציאתן אלא ודאי אפילו ברשות הרבים מטמא ר' יוחנן אפילו שלא במקום מציאתן וא"כ ה"ה נמי בדבר שאין בו דעת לישאל : שאני אומר אדם · הכא תלינן באדם טהור · וכן פרק כיסוי הדם גבי רוב תינוקות מספחין לפי השמ' מספחין בעיסת המיעוט שאין מספחין תלינן שאדם טהור נתן לו הבצק וקשה דבפרק קמא דפסחים גבי קרדום שאבד בבית אמרי' שאני אומר אדם טמא נכנס לשם ונטלו · וכן פ"ק דחולין גבי צלוחית שהניחה מגולה ומצאה מכוסה טמאה שאני אומר אדם טמא נכנס לשם וכיסה · ותירץ ר"ת דגבי כלים החמירו משום דגזרו אספק כלים הנמצאים ואחמור בספק כלים יותר מבספק אוכלין

משום

א) עי' בתוס' כאן סד"ה וכתיא ב) ע"כ שייך לעמוד הקודם ·

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה או שבורה על גבי · נ"ב ונמצאה ס' פ"ג דטהרות פי' הברטנורא שאינה מכירה ואינה מונחת ע"ג טהרות וכ"מ היא אם הוא לטומאה ישנה : (ב) ד"ה טהורה מלטמא וכו' כאשר היא עתה נפלה וכו' מספקינן להו במקום :

גליון הש"ס גמ' ור"י סבר מחזקין · עי' טהרות פ"ט מ"ט נמצא בגג כמעטן טהור · וצ"ע :

ואין אתה מעמיד פה דהודה שמאי להלל בקופה שאינה בדוקה והא דומיא (קופה) דאשה קתני ואשה בדוקה היא !

מכוסה הוי סיבה ולדר

נגעים

מחזקין טומאה ממקום למקום - מה חזקיה ור' יוחנן אמנה

סדר של מקורות נעמד רואה דאין מחזקין טומאה ממקום למקום ובקופה קיים עד ר' יוחנן דאמר מחזקין טומאה ממקום למקום

וכי תימא - נסיונות לתרץ לשיטת ר' יוחנן אבל נדחות

*סימן לבטות מקום אחר קלוטים מחזקין טומאה ממקום

*אין חשש להוכיח

*ולא חיישינן שהטומאה היתה כבר מקודם במקום הראשון

ולא אמרינן כי היכי שהוא נמצא כאן היה כבר מת במקום שנגע בו